

1

Mi s-a spus că tata a murit în război.

De câte ori am întrebat-o pe mama despre moartea lui, n-a vrut să-mi spună decât că servise în regimentul Royal Gloucestershire și fusese ucis luptând pe Frontul de Vest doar cu câteva zile înainte de semnarea tratatului de pace cu Germania. Bunica mi-a zis că tata a fost un bărbat curajos și, când eram singuri în bucătărie îmi arăta medaliile lui. Bunicul rareori își spunea părerea despre ceva, dar era și surd toacă, așa că poate nici nu auzise ce întrebam.

Singurul alt bărbat pe care mi-l amintesc este unchiul Stan, care stătea în capul mesei la micul dejun. Când pleca dimineața, mergeam adesea cu el la docurile orașului, unde muncea. Fiecare zi petrecută acolo era o aventură. Cargouri venite din țări îndepărtate își descărcau produsele: orez, zahăr, banane, iută și multe alte lucruri de care nici n-auzisem. După ce calele erau golite, docherii le încărcau cu sare, mere, cositor, chiar și cărbuni (cei mai puțin îndrăgiți de mine pentru că dădeau de înțeles ce făcusem toată ziua și mama se supăra), apoi porneau iar, nu știu unde. Întotdeauna am vrut să-l ajut pe unchiul Stan să descarce orice adusesse cargoul în dimineața respectivă, dar el se mulțumea să râdă și spunea:

— Toate la timpul lor, băiete. Nu era suficient de repede

pentru mine și, fără nicio avertizare, școala mi s-a așezat în drum.

Am fost trimis la Merrywood Elementary când aveam șase ani și mi se părea că e o pierdere de vreme. Ce rost avea să mă duc la școală când puteam învăța tot ce aveam nevoie pe docuri? Nu m-aș fi obosit să mă duc și a doua zi, dacă mama nu m-ar fi târât până la poarta din față, nu m-ar fi lăsat acolo și nu s-ar fi întors la ora patru să mă ducă acasă.

Nu mi-am dat seama că mama avea alte planuri pentru viitorul meu care nu includeau munca pe docuri.

De îndată ce mama mă lăsa dimineața la școală, mă învăteam prin jur până ce dispărea, apoi o ștergeam pe docuri. Mă asiguram că eram înapoi la porțile școlii când mama se întorcea după-masa să mă ia de acolo. În drum spre casă, inventam tot felul de povești, dar n-a durat mult până ce și-a dat seama că erau doar povești.

Unul sau doi dintre băieții de la școală se învăteau și ei pe docuri, dar mă țineam departe de ei. Erau mai mari și mai solizi și aveau obiceiul să mă bată dacă le stăteam în drum. Trebuia să mă uit și după domnul Haskins, șeful, pentru că atunci când mă descoperea hăimănălind, ca să folosesc cuvântul lui preferat, îmi dădea un șut în fund și mă amenința:

— Dacă te mai văz hăimănălind p'acia, băiete, te raportez lu' directoru'.

Din când în când, Haskins era de părere că mă văzuse suficient de des și mă pâra directorului, care îmi trăgea câteva curele și mă trimitea în clasă. Învățătorul meu, domnul Holcombe, nu se supăra dacă nu apăream la ore, dar el era cam molâu. Când mama afla că am chiulit iar, se înfură și nu-mi mai dădea o săptămână bani de buzunar. Dar în ciuda pumnului ocazional primit de

la câte un băiat mai mare și a pierderii banilor, tot nu puteam rezista să mă țin departe de docuri.

Mi-am făcut doar un singur prieten pe când „hăimănăleam” prin șantierul naval. Îl chema Moș Jack Tar. Domnul Tar locuia într-un vagon abandonat la capătul magaziiilor. Stan îmi spusese să mă feresc de Moș Jack pentru că era un vagabond bătrân, prost și murdar. Mie nu mi se părea murdar, sigur nu la fel de murdar ca Stan, și n-a durat mult până ce mi-am dat seama că nu era nici prost.

După prânzul cu unchiul Stan, o îmbucătură din sandviciul Marmite, cotorul lui de măr abandonat și o înghițitură de bere, mă întorceam la școală pentru meciul de fotbal; singura activitate pentru care consideram că merita să mă întorc. La urma-urmei, după ce terminam școala voi fi căpitanul echipei Bristol, sau voi construi un vas care va naviga în jurul lumii. Dacă domnul Holcombe tăcea și dirigintele nu mă pâra directorului, treceau mai multe zile până ce mă prindeau și, atâta timp cât evitam barjele cu cărbuni și ajungeam la poarta școlii înainte de patru după-masa, mama habar n-avea de nimic.

În fiecare sâmbătă, unchiul Stan mă ducea la meciurile echipei Bristol la Ashton Gate. Duminică-dimineața, mama mă căra la Biserica Nativității, chestie de care nu reușeam să scap. Când reverendul Watts rostea binecuvântarea finală, alergam până în curtea școlii să mă alătur colegilor la un joc de fotbal înainte de a mă întoarce acasă la timp pentru prânz.

Nu împlinisem șapte ani și toată lumea care se pricepea la fotbal se lămurise că nu voi intra în echipa școlii, ce

să mai vorbim de căpitania echipei Bristol. Dar tot atunci am descoperit că Dumnezeu îmi dăduse un mic talent, și acela nu se afla în picioarele mele.

La început nu mi-am dat seama că toți cei care stăteau în biserică lângă mine duminică-dimineța se opreau din cântat de câte ori deschideam eu gura. Nu m-aș mai fi gândit la asta dacă mama nu ar fi sugerat să intru în cor. Am râs disprețuitor; la urma-urmei corul era pentru fete și molâi, toți știau asta. Aș fi renunțat de tot la idee dacă reverendul Watts nu mi-ar fi spus că băieții din cor primeau un penny pentru înmormântări și doi penny pentru nunți; prima mea experiență în mituire. Însă chiar după ce am acceptat cu rea voință să dau un test vocal, diavolul s-a decis să-mi pună un obstacol în drum, sub forma domnișoarei Eleanor E. Monday.

Nu m-aș fi întâlnit cu domnișoara Monday dacă aceasta n-ar fi fost șefa corului din biserică. Deși avea doar un metru cincizeci, o sufla vântul, nimeni nu îndrăznea s-o contrazică. Bănuiam că până și diavolului îi era frică de domnișoara Monday, pentru că reverendului Watts sigur îi era.

Am acceptat să dau testul, numai după ce mama mi-a dat alocația cu o lună în avans. În următoarea duminică am stat la coadă cu un grup de alți puști, așteptând să fiu chemat.

— Întotdeauna vei ajunge la timp pentru repetiții, a anunțat, uitându-se chiorâș la mine. M-am uitat și eu obraznic la ea. Nu vei vorbi decât dacă vei fi întrebat. Am reușit cumva să tac. Și, în timpul slujbei, te vei concentra tot timpul. Am încuviințat cu neplăcere. Și, cel mai important, a declarat ea, punându-și mâinile pe șolduri, în douăsprezece săptămâni, vei trece un test de scris și citit, așa încât să fiu sigură că ești în stare să te descurci

cu un imn nou sau cu un psalm necunoscut.

Eram mulțumit că trecusem de prima încercare. Dar, după cum urma să descopăr, domnișoara Eleanor E. Monday, nu renunța ușor.

— Ce ne vei cânta, copile? m-a întrebat ea când a venit în fața rândului.

— Nu am ales nimic, i-am spus eu.

Ea a deschis o carte de imnuri, mi-a dat-o și s-a așezat la pian. Am zâmbit gândindu-mă că mai aveam timp să ajung și la repriza a doua a meciului de fotbal din acea zi. Ea a început să cânte o melodie familiară și, când am văzut-o pe mama holbându-se la mine din primul rând de strane, m-am hotărât să-i dau înainte ca s-o fac fericită.

— *„Toate lucrurile strălucitoare și frumoase, toate creaturile mari și mici. Toate lucrurile înțelepte și minunate ...”* Domnișoara Monday a început să zâmbească înainte să ajung la *„Domnul Dumnezeu le-a creat pe toate”*.¹

— Cum te cheamă, copile? a întrebat ea.

— Harry Clifton, domnișoară.

— Harry Clifton, vei veni la repetițiile corului în fiecare luni, miercuri și vineri la șase fix. Întorcându-se spre băiatul din spatele meu, a zis:

— Continuă!

I-am promis mamei că voi ajunge la timp la prima repetiție a corului, deși știam ca va fi ultima, când domnișoara Monday își va da seama repede că nu știam să scriu sau să citesc. Și chiar ar fi fost ultima, dacă toți cei care mă ascultaseră nu-și dăduseră seama că vocea mea era într-o clasă diferită de a tuturor celorlalți din cor. De fapt, din momentul în care deschisesem gura, toți tăcuseră și privirile de admirație, de respect profund, pe care le așteptasem pe terenul de fotbal, au apărut

¹ *Imn anglican din secolul XVIII.*

la biserică. Domnișoara Monday s-a prefăcut că nu observă. După ce ne-a dat drumul, nu m-am dus acasă, ci am fugit la docuri ca să-l întreb pe domnul Tar cum să procedez când eu nu știam nici să scriu, nici să citesc. Am ascultat cu atenție sfatul bătrânului și m-am întors în clasa domnului Holcombe. Profesorul nu și-a ascuns mirarea când m-a văzut în primul rând și a fost chiar și mai surprins când, pentru prima oară, am fost atent la ora de dimineață.

Domnul Holcombe a început să mă învețe alfabetul și, după câteva zile, puteam să scriu toate cele douăzeci și șase de litere, chiar dacă nu le scriam întotdeauna în ordinea corectă. Mama m-ar fi ajutat când m-am întors acasă după-masa, dar, ca și restul familiei, nici ea nu știa să scrie sau să citească.

Unchiul Stan nu știa decât să-și mâzgălească semnătura și, cu toate că știa diferența dintre un pachet de Wils's Star și de Wild Woodbines, eram sigur că de fapt nu putea să citească etichetele. În ciuda bombănelilor lui inutile, am început să scriu alfabetul pe orice bucățică de hârtie pe care o găseam. Unchiul Stan n-a părut să observe că ziarul rupt de la toaletă era plin întotdeauna cu litere.

După ce am învățat bine alfabetul, domnul Holcombe m-a învățat câteva cuvinte simple: „câine”, „pisică”, „mamă” și „tată”. Atunci l-am întrebat prima oară de tata, sperând că va fi în stare să-mi spună câte ceva despre el. La urma-urmei, părea să știe totul. Dar el a părut nedumerit că știam atât de puține despre propriul meu tată. După o săptămână am scris pe tablă primul cuvânt din patru litere, „casă”, apoi din cinci, „carte”, și din șase, „școală”. Până la sfârșitul lunii am fost în stare să scriu prima propoziție, „Vulpea cu blană maro țopăie zorită fix chiar peste javra adormită” care, a observat domnul

Holcombe, conținea toate literele din alfabet. Am verificat și s-a dovedit că avusese dreptate.

Până la sfârșitul trimestrului puteam să scriu „imn”, „psalm” și chiar „binecuvântare”, deși domnul Holcombe a observat că tot nu pronunțam h-urile când vorbeam. Apoi ne-am despărțit în vacanță și am început să mă îngrijorez că nu voi reuși să trec testul domnișoarei Monday fără ajutorul domnului Holcombe. Și s-ar fi putut să fie adevărat, dacă Moș Jack nu i-ar fi luat locul.

Vineri-dimineața am ajuns cu jumătate de oră mai devreme la repetiție când am aflat că trebuie să trec al doilea test dacă doream să continui să fiu membru al corului. Am stat liniștit în strană, sperând că domnișoara Monday va alege pe altcineva înaintea mea.

Trecusem deja primul test cu ceea ce domnișoara Monday descria ca fiind culorile zburătoare. Ni se ceruse să recităm :”Tatăl Nostru”. Asta nu fusese o problemă pentru mine, pentru că, de când mă știam, mama îngenunchea în fața patului meu în fiecare seară și repeta cuvintele familiare înainte de a mă înveli. Totuși, următorul test al domnișoarei Monday urma să fie mult mai greu.

De data aceasta, la sfârșitul celei de-a doua luni, ni s-a cerut să recităm cu voce tare un psalm, în fața restului corului. Am ales Psalmul 121, pe care-l știam pe dinafară, pentru că-l cântasem foarte des. *Și-mi voi ridica ochii spre dealuri, de unde-mi vine ajutorul.* Puteam doar să sper că ajutorul meu venea de la Domnul. Deși eram în stare să întorc pagina corectă în cartea cu psalmi, și știam deja să număr până la o sută, mă temeam că